

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Abielurisk

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
The Marriage Risk
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülla Veerg
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1995 by Debbie Macomber.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R02439624
ISBN 978-9916-31-254-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Üks

Juuli, 1995

See oli siis Hard Luck.

Lanni Caldwell viskas seljakoti õlale, haaras oma kohvri ja läks üle kruusatee, mis möödus Midnight Sonsi vagunelamus asuvast kontorist. Väikest lennufirmat – mis teenindas Alaska siseliine – oli viimase kuu jooksul meedias korduvalt mainitud. Huvi korra juba tärganud, oli Lanni uudishimulikult Anchorage'i ajalehte lugenud ja tele-reporterite kajastusi kuulanud. Ja milline lugu see oli! Midnight Sons oli ilmselt algatanud kampaania, meelitama tööd ja elukohta pakkudes naisi Hard Lucki tulema.

Pole ju mingi üllatus, kui punt üksildasi väikelenukipiloote sellise hullumeelse plaaniga lagedale tuleb! Mõned üksikud naised olid juba saabunud ja peagi saabub lisa. Kaugel lõunaosariikides tegutsevad reporterid kutsusid neid „kataloogipruutideks“ – mida nad ei olnud – ja vihjasid Hard Luckile kui „jätunud põhjalale“. Ka see polnud tõsi, vähemalt juulikuus mitte.

Päike säras eredalt ja kuldsest täiesti selges sinises taevas. Väljas oli mõnusalt kakskümmend kraadi sooja, kirevärviliste metsalilled õitsvad puhmad laiusid tundra ühest otsast teise. Lanni, kes oli Anchorage'is üles kasvanud, oli põhjapolaarjooonest põhja pool käinud vaid korra elus, lapsena Hard Lucki külastades. Aga kõik tundus tuttav, sest ta vanaema Catherine Fletcher oli sageli rääkinud linnakesest ja oma elust siin. Lannil oli meeles, kuidas ta lapsena istus vanaema põlvel ja kuulas imelisi kirjeldusi ning jutustusi põnevatest seiklustest, kuid neid hetki vanaemaga oli napilt olnud. Aastate möödudes jäi Catherine'i külaskäike aina vähemaks.

Arvestades Catherine'i nõrgenevat tervist, võis Lannil olla viimane võimalus midagi vanaema nooruspõlvest teada saada. Sellepärast oligi ta nõustunud suve Hard Luckis veetma. Septembrist alates saab temast Anchorage'i päevalehe praktikant. Pärast nelja ülikooliaastat pidi ta unistus ajakirjanikuna töötada tõeks saama. Lanni teadis, kuidas tal oli vedanud, et ta ihaldatud ametikohale valiti, ja oli eesootavast põnevil.

Tema külaskäik Hard Lucki oli ajendatud Sawyer O'Hallorani kuu aega tagasi tehtud telefonikõnest Lanni emale Kate'ile. Kate oli olnud üllatunud, et keegi O'Halloranidest ühendust võttis, ja sellest isegi pisut häiritud. Lanni aimas vaid ähmaselt, miks. Ta oli teadlik vanaema ja O'Halloranide vastastikusest vimmast, kuid selle põhjustest polnud ta kunagi kuulnud. Perekond lihtsalt ei rääkinud sel teemal.

Sawyer O'Halloran oli viisakalt selgitanud, et nüüd, mil linna oli nii palju naisi saabumas, oli Hard Luckis tõsine puudus elamispindadest. Catherine'i maja seisis tühjana ja Sawyer oli küsinud, kas Kate oleks nõus emaga selle väljaüürimisest rääkima.

Lanni polnud kindel, et ema vanaemaga olukorda arutanud oli. Aga Catherine'i tervis oli Anchorage'i hooldekodusse kolimisest saadik kehvemaks muutunud, nii et vahest oligi parem, et asja temaga ei arutatud.

„Tere.“ Väike tedretähnlike näoga poiss naeratas talle jalgratta seljast. Poisi kõrval lippas suur siniste silmadega haski. Mõlemad jäid seisma ja koera pilk käis kiirelt üle Lanni, hinnates ta sõbraks. Koer istus maha ja lõõtsutas.

„Kas sa tulid pulma?“ küsis poiss.

„Pulma?“ kordas Lanni.

„Jah, mu ema abiellub Sawyer O'Halloraniga. Palju inimesi tuleb Hard Lucki pulma. Ben valmistab oma erilisi magushapusid lihapalle ja muud värki. Ta ütles, et lubab minul ja Susanil ka mõned veeretada.“

„Ben?“

„Jah, ta on Hard Luck Café omanik. Sa pole ju mingi reporter või miskit? Sest Sawyer ütles, et ta tahaks neile jalaga tagumikku anda.“

Lanni naeris. Praegu polnud ilmselt õige aeg teada anda, et ta on just ajakirjanduse eriala lõpetanud. „Mina olen Lanni Caldwell.“

„Scott Sutherland,“ teatas poiss ja naeratas laialt, paljastades suu jaoks liiga suured esihambad. „Ma võin

kihla vedada, et sa oled see naine, keda Sawyer ootab. Ta on viimasel ajal veidi närvis olnud.“

Keegi polnud Lannile öelnud, et ta peaks end kõigepealt O'Halloranidele tutvustama, aga ega see tükki küljest võtaks. Tänu neile oli ta lõppude lõpuks siia linna tulnud. Tal oli põhjust neid tänada. See suvi oli ta ainus võimalus leida vastuseid mõnedele pere ametlikus ajaloos vastamata jäänud küsimustele. Nii palju oli seda, mida ta vanaemast ei teadnud, nii palju saladusi, nii palju jagamiseks liiga valusaid mälestusi. Lanni tundis mitmel moel, justkui oleks osa ta eluloost temalt ära võetud ja nimelt selle vanaema tõttu, keda ta vaevu tundis.

„Kas tahad, et viin su Sawyeri juurde?“ küsis Scott.

„Muidugi.“ Lanni kohendas seljakotti ja läks poisi kannul treileri juurde, mille küljele oli suurte punaste tähtedega kritseldatud *Midnight Sons*.

„Sawyer,“ hüüdis Scott ust lahti lükates. Koer läks ta järel sisse. „Lanni Caldwell tuli.“

Kirjutuslaua taga istuv mees vaatas kergendunult ohates üles. „Jumal tänatud. Christian arvas, et ega sa enne pulmi kohale jõua. Enam paremat aega poleks sa tulemiseks valida saanud.“

Igatahes Lannile – kui mitte kellelegi teisele – oli selge, et Sawyer O'Halloran ajas ta kellegagi segamini. Võib-olla polnud mees perekonnanime hästi kuulnud.

„Kuule,“ jätkas mees, „ma pean kooli juhatuse koosolekule minema. Ma tean, et tundub veidi äkiline paluda sul asjad niimoodi üle võtta, aga ma ei saa siin istuda ja

telefonile vastata, kui ma pean kooli juhatuse koosolekut juhtima.“

„Ee...“ põikles Lanni, mõeldes, mida ta tegema peaks. Sawyer tundus teda sekretäriks pidavat.

„Kui sul tekib küsimusi, siis pane need lihtsalt kirja. Ma olen tunni või kahe pärast tagasi.“

Naine avas suu, et segadust selgitada, kui Sawyer juba uksest välja sööstis. „Ma olen tõesti väga tänulik,“ hüüdis ta Lannist mööda tuisates.

„Saad nüüd aru, mida ma mõtlesin?“ märkis Scott, viskudes Sawyerist vabaks jäänud tooli. „Võiks arvata, et tal on laps sündimas või miskit. Emm ütleb, et ta pole kunagi varem midagi sellist näinud.“

Lanni libistas seljakoti seljast ja pani kohvri kõrvale. „Kahjuks ei andnud ta mulle võimalust öelda, et ma pole sekretär.“

„Ei ole?“

Lanni raputas pead.

„Oled kindel, et sul pole midagi tegemist nende ajalehtedega, kes teda tüütavad?“

„Olen kindel.“

Scott tundis ilmselgelt kergendust. „Miks sa siis siia tulid? Kas Christian saatis su?“

„Ei. Ma tulin oma vanaema maja koristama, et paar naist saaksid seal elada.“

„Christian ei palganudki sind?“ See info oli poisile ilmselt üllatuseks ja ta ajas end toolis sirgu. „Arvata võib, et Charles ka mitte. Ta pole Sawyeri ja Christiani ideest just eriti heal arvamusel. Ta isegi pakkus, et maksab mu

ema, mu õe ja minu tagasisõidu Seattle'isse kinni. Me peaaegu läksime ka, aga Susan ja mina ei tahtnud minna. Aga nüüd,“ lausus poiss ja ta nägu löi särama, „ema ja Sawyer abielluvad.“

„Tundub, et sul on selle üle hea meel.“

„Igal juhul. Sawyer on äge. Ma pole seda emale öelnud, aga ma just nagu igatsesin endale isa. Sawyer lapsendab minu ja Susani ja meist saab tõeline perekond.“

„Suurepärane!“

Telefon helises. Lanni jõllitas seda.

„Lihtsalt vasta „Midnight Sons“,“ ütles Scott, „ja võta teade vastu.“

Lanni haaras toru ja tegi, nagu Scott soovitas.

„Sawyer tuleb varsti tagasi,“ teatas Scott usalduslikult, kui Lanni oli helistaja informatsiooni ülesmärkimise lõpetanud. „Ilmselt lõpetab ta koosoleku ruttu ära.“ Scott haakis käed kukla taha, kõhnad küünarnukid kohmakalt õieli. „Ta on pulmade pärast tõsiselt närvis. Äkki minestab veel terve linnarahva ees ära, enne kui suudab „Jah“ öelda.“ Kujutluspilt paistis Scottile lõbu pakkuvat.

Lanni istus poisi vastu teisele poole lauda. „Kui palju naisi seni Hard Lucki on tulnud?“ küsis ta.

„Ma ei tea. Terve kari, ma arvan. Minu ema oli ikkagi esimene. Siis oli veel see väga ilus naine, aga tema ei jäänud kauaks. Kõik ütlesid, et ta ei jää, ja neil oli õigus. Christian oli tõeliselt õnnetu, kui teada sai, et too minema läks. No ja siis ta vaatas kõik avaldused uuesti läbi ja palkas uue sekretäri. Me arvasime, et see oled sina.“

„Nii võiski ju kergesti arvata.“

„Dotty tuli eelmisel nädalal. Ta elab praegu proua Inmani juures ja õpib, kuidas tervisekeskust majandada. Tema pole noor ja ilus nagu mu ema ja sina, aga kõigil on hea meel, et ta tuli. Proua Inman tahab minna oma tütre juurde elama. Varem ta ei saanud, sest linnal oli teda tervisekeskuses vaja.“

„Noh, mul on hea meel, et ta nüüd tütre juurde minna saab.“

„Kui sa tahad, siis ma võin hiljem sulle linna näidata,“ pakkus Scott välja.

„Aitäh.“ See oleks abiks küll, kui keegi teda saadaks. Lanni oli liiga noor olnud, et mäletada kahekümne aasta tagust käiku Hard Lucki. Vanaemal oli palju lihtsam Anchorage'i lennata, kui kõigil teistel võtta ette pikk matk Hard Lucki. Pealegi polnud Kate Caldwell kunagi emaga lähedane olnud ja aastad olid lõhet nende vahel vaid süvendanud.

„Oh, ja tema on Kotkapüüdja,“ ütles Scott koera kaelale patsutades. „Ta oli Sawyeri koer, aga siis andis Sawyer ta mulle. Mul on olemas kõik paberid ja puha.“

„Ta on ilus koer.“

„Sina meeldid talle ka ja ta ei ole just igapäevast vaimustuses.“

„Ma olen meelitatud.“ Lanni libistas kätt mööda koera paksu kasukat. Enne kui ta midagi öelda jõudis, helises telefon taas. Sellest hetkest alates sai ta vaid hooti Scottiga rääkida, sest tal tuli terve hulga kõne-dega tegelda.

Debbie Macomber

Nii nagu lubatud, saabus Sawyer tunni aja pärast kontorisse tagasi.

„Palun vabandust, et ma su niimoodi siia jätsin,“ pomises ta sõnumeid läbi lugedes.

„Oh, sellest polnud midagi,“ vastas Lanni kergelt.

„Lanni pole uus sekretär,“ teatas Scott Sawyeri toolilt püsti karates.

Sawyeri nägu omandas arulageda ilme. „Ei ole või?“

Lanni naeratas ja sirutas käe. „Mina olen Lanni Caldwell. Catherine Fletcher on mu vanaema.“ Ta võis seda ka ette kujutada, kuid Lannile tundus, nagu oleksid Sawyeri silmad hetkeks tõsiseks tõmbunud.

„Ah nii.“

„Ma tulin ta maja koristama.“

„Sa tahad öelda, et Catherine nõustus maja meile välja üürima?“

„Ausalt öeldes ma ei arva, et ema seda temaga üldse arutas. Mu vanaema tervis on väga kehv.“

„Ma... mul on kahju kuulda.“

Lanni mõtles, kas see on tõsi. Vimm kahe perekonna vahel oli ilmselgelt kahepoolne. Lanni soovis, et ta mõistaks, mis oli juhtunud ja miks.